

“Niet vrouwen maar mannen moeten overtuigd worden om aan kinderen te beginnen”

Lisa Pattyn. — © Fred Debrock

Belgen beginnen steeds later aan kinderen. En veel vrouwen die op hun 35ste geen kind hebben, krijgen er nooit een. “De keuze voor een kind is veel ingrijpender dan beslissen om geen kinderen te krijgen.”

Kubra Mayda

Vandaag om 03:00

“Mijn toenmalige partner wees op Natalia, die op haar 38ste zwanger werd” Lisa Pattyn

“We zaten in de skilift en ik dacht: we hebben nu tien minuten om het gesprek echt te voeren.” Lisa Pattyn (36) heeft nooit getwijfeld aan haar kinderwens. Maar haar toenmalige partner kon haar de zekerheid die ze nodig had, niet geven. Pattyn, een kalibratietechnicus uit Sint-Amandsberg, kan zich het gesprek in de skilift nog goed voor de geest halen, vertelt ze naar aanleiding van een lezersoproep van *De Standaard*. “Ik zie me nog in tranen van die skilift glijden. Als hij vanaf het begin duidelijk had gemaakt dat hij geen kinderwens had, was dat voor mij makkelijker geweest.”

Pattyn vindt het onbegrijpelijk dat er rond dalende geboortecijfers ([DS 31 januari](#)) “steevast naar de vrouwen gekeken wordt”. Uit een onderzoek van de Universiteit Antwerpen blijkt dat Belgen steeds later aan kinderen beginnen en dat vrouwen kinderen krijgen ook uitstellen. En van uitstel komt afstel, want twee derde van de vrouwen die op hun 35ste nog geen kinderen hebben, krijgen er ook geen meer.

Lees ook

-

Dertigers blijven steeds vaker kinderloos: “Van uitstel komt afstel”

“Het komt over alsof we vrouwen moeten overtuigen om kinderen te krijgen”, zegt Pattyn. “In mijn ervaring was het omgekeerd. Het zijn mannen die overtuigd moeten worden om kinderen te krijgen. Ik merk dat ook in mijn vriendenkring. Mannen hebben onterecht het gevoel dat ze die beslissing op de lange baan kunnen schuiven. Ze beseffen niet dat de vruchtbaarheid van vrouwen pijlsnel daalt.”

Als het aan Pattyn lag, had ze op haar 31ste haar eerste kind willen krijgen. “Mijn ex-partner kwam af met artikels over zangeres Natalia die op haar 38ste zwanger was van haar eerste kind. Ik ken haar verhaal toch niet?”, zegt ze. Na de relatiebreuk in de skilift ontdekte ze ook nog dat ze een lage eicelvoorraad had, “die van een 45-jarige vrouw. Ik had helemaal niet de tijd om langer te wachten.”

Haar nieuwe partner leerde ze kennen op haar 34ste. Op de derde date maakte Pattyn haar kinderwens duidelijk. “Ik zei: als je met mij wil samenzijn, moet je ook kinderen willen. Tien maanden later was ik, een tikkeltje sneller dan verwacht, zwanger.”

“Meteen voel je een tijdsdruk”Tine

Tine. — © Fred Debrock

Voor Tine (*) uit Lokeren was de situatie compleet het tegenovergestelde: het was haar nieuwe partner die in het begin van de relatie aangaf een sterke kinderwens te hebben. In haar vorige relatie, die zestien jaar duurde, had ze daar geen uitgesproken gedachten over gehad. “Mijn kinderwens was niet expliciet en ik voelde zelden de nood om het erover te hebben. Mijn vorige partner had dat ook niet.”

Ze was 37 toen ze haar nieuwe partner leerde kennen en nadacht over een kinderwens. Die bleek ze wel te hebben. “Meteen voel je daar ook een tijdsdruk bij. Ik had lang geleefd met het idee dat er waarschijnlijk geen kinderen zouden komen, maar nu ik ze wel wilde, had ik geen jaren de tijd meer om er lang over te dubben. Als we het allebei wilden, moest het vooruitgaan. We waren een jaar samen toen ik zwanger werd.”

Door haar leeftijd verwachtte ze een moeilijk proces. Ze maakte een afspraak bij de gynaecoloog over eventuele fertiliteitsproblemen, maar nog voor het zover was, moest ze de afspraak wijzigen: ze had inmiddels een positieve zwangerschapstest afgenomen. “Ik ben zo lucky geweest. Daar ben ik me van bewust, wetende dat er koppels zijn die soms jaren proberen een kindje te krijgen.”

“Ik ben *over the moon* dat ik dan toch mama ben geworden. Het is het beste wat me is overkomen. In die mate dat ik me afvraag waarom ik jarenlang weerstand heb gevoeld”, voegt ze daaraan toe. Als laatbloeiër in haar vriendenkring ervaart ze een bijzondere dynamiek. De meeste van haar vriendinnen hebben oudere kinderen en staan op een ander punt in hun leven. “Mijn vriendinnen zijn net een stukje vrijheid aan het herwinnen. Ze kunnen opnieuw met vakantie zonder om te kijken naar hun kinderen. Wie gaat er mee naar Ibiza, vragen ze. Ik niet”, lacht ze. “Tijdens de periode waarin zij niet veel konden, heb ik alle vrijheid van de wereld gehad. Nu is het mijn beurt.”

Het moederschap vroeg om een ander tempo in haar carrière. “Ik kan me inbeelden dat jonge mama’s het nog altijd moeilijk hebben op de arbeidsmarkt. Mijn loopbaan gaat nu een paar jaar in een lagere versnelling om het combineerbaar te maken met het moederschap. Ik ben blij dat ik van mijn 23ste tot een jaar geleden heb kunnen focussen op mijn werk. Ik heb een bepaald niveau kunnen bereiken nog voor ik moeder werd. Mocht ik dat niet hebben gehad, zou ik mij onrustig gevoeld hebben over hoe ik dat zou combineren. Nu weet ik dat ik mij over een paar jaar opnieuw kan smijten op mijn werk.”

“Ik wil autisme niet doorgeven” Samuel Hoornaert

Samuel Hoornaert. — © Fred Debrock

Samuel Hoornaert (32) uit Brussel was nog maar tien jaar toen hij wist dat hij nooit kinderen wilde hebben. Op zijn 25ste wilde hij een vasectomie, een operatie waarbij de zaadleiders definitief worden doorgesneden en afgebonden. Maar dat lag moeilijk bij de artsen, omdat hij misschien nog van mening zou veranderen. “Na verschillende gesprekken met de psycholoog en de huisarts kreeg ik twee jaar geleden die vasectomie.”

Voor Hoornaert is het een verademing. “Door mijn autisme was mijn jeugd zeer moeilijk. Ik wil niet – ook niet per ongeluk – mijn autisme doorgeven aan mijn kinderen. Ik wil dat niemand anders aandoen.”

“Zul je geen spijt hebben, vroegen ze me” Laura Vander Kerken

Kiezen voor een kind is veel ingrijpender dan de keuze om geen kinderen te krijgen, vindt ook Laura Vander Kerken (32) uit Antwerpen. Zij liet zich steriliseren, ook op haar dertigste. Tegen haar partner zei ze: “Als je met mij wil trouwen, moet je ervan uitgaan dat we waarschijnlijk geen kinderen krijgen.” Dat was acht jaar geleden. Intussen is het koppel getrouwd. “We zitten al in een ratrace en maken ons zorgen over de staat van de planeet en de wereldpolitiek die er best somber uitziet. Daar wil ik geen kinderen aan toevoegen.”

“Van mensen uit onze omgeving kregen we altijd de vraag: ga je hier geen spijt van krijgen? Ik stel die vraag toch ook niet aan iemand die zwanger is? En als ik vijftien jaar later toch spijt zou hebben van mijn keuze, vind ik dat minder erg dan spijt hebben van wel een kind op de wereld te zetten. Daarnaast zie ik veel ruimte om mijn leven in te vullen met andere manieren van zorgen voor kinderen. Ik ben leerkracht Nederlands voor anderstaligen, ik ben heel graag tante en ik babysit met liefde voor de kinderen in mijn omgeving.”

* Tine wil door haar job bij de politie niet met haar volledige naam in de krant.